

Perfil
Sònia Duñach CASTELLÓ D'EMPÚRIES

L'Assumpció Brossa (Castelló d'Empúries, 1953) ha sigut i serà sempre la llevadora del poble, més enllà d'haver sigut regidora i alcaldessa. Per les seves mans hi han passat gairebé tres generacions. «He treballat 42 anys, 3 mesos i 2 dies», explica amb un somriure enorgullit. «A vegades em trobo amb mares que van amb el fill, que potser el noi ja fa 1,70 m, i els expliquen que jo era la llevadora, és molt gratificant». Té molt clar que «vaig encertar de ple la meva professió, l'he gaudit des del primer fins al darrer dia, cada dia». És clar, ha vist néixer molts nadons. Què hi pot haver més bonic que ajudar a portar vides al món?

L'any 1977, va començar com a llevadora a l'hospital de Figueres i el 79 el Departament de Salut li va atorgar la plaça a Castelló, quan encara no hi havia ni tan sols un dispensari. «Només hi havia el senyor Carmelo, el metge del poble, que passava consulta a casa seva». Per això, l'Assumpció va adaptar l'habitació de casa seva, al primer pis, amb una llitera, un armari i tot el material necessari per fer les visites de llevadora. «En aquell moment es feien tres o quatre visites durant tot l'embaràs i no es feien ecografies. Però jo podia visitar-les cada mes, fent el control de pes, de sucre i la pressió». Així ho va fer fins que van obrir el dispensari, amb metge, i, més endavant, l'apartat de pediatria.

Aquesta feina, però, la seguia combinant amb l'hospital de Figueres. De fet, explica que «des del 86 que no sortien professionals especialitzats, i les llevadores havíem de fer les guardies de l'hospital obligatòriament», però quan es va resoldre, l'Assumpció es va voler quedar a urgències. Confessa que «m'agrada més l'atenció directa a la sala de parts, el quiròfan, acompanyant les dones». Durant aquests 40 anys assenyala que «la manera d'assistir el part ha canviat. Els ginecòlegs, diu, ja no intervenen tant. Del 77 al 80, que estava a l'hospital, no hi havia ginecòleg de guàrdia. Després, vam entrar en una època més intervencionista, i tots els professionals vo-

Assumpció Brossa

Llevadora. Quaranta anys de consultes i tants altres acompanyant les dones en els parts. Fa un any que es va jubilar i recorda amb tendresa l'encert de fer-se llevadora.

«Vaig encertar de ple la meva professió, l'he gaudit cada dia»

lien ser presents a la sala de parts». Manté, però, que a Figueres sempre s'ha seguit una tendència natural. «Ara es deixa que la dona es col·loqui com vulgui, i tenen banyera. Abans es feien episiotomies, i ara es protegeix molt més la dona, es prepara les mares a les classes d'educació maternal perquè tota la part del períneu sigui més elàstica, i no s'estimula el part si no és necessari».

Quan tenia cinquanta anys va haver d'abandonar les guardies. Els torns de nit i el córrer amunt i avall afectaven en excés la seva salut. L'Assumpció sosté que va ser més dur deixar la sala de parts que deixar la consulta per la jubilació ara fa un any, «s'enyora molt més sentir les emocions dels naixements que la consulta».

Però la seva jubilació havia de ser diferent. Un any abans de deixar enrere la seva apassionant pro-

Va adaptar l'habitació de casa seva, al primer pis, amb una llitera i tot el material necessari per fer les visites

El destí li va oferir un regal abans de la seva jubilació, un final perfecte per a una història d'amor a una professió

fessió, feia el seguiment d'una noia brasilera resident a Empuriabrava. «Sempre que venia a la consulta em preguntava si l'assistiria al part, i jo li deia que no perquè ja no feia guardies a l'hospital». El destí va voler regalar-li una darrera experiència. «Un divendres, havia d'anar a fer un curs a l'hospital Trueta, a Girona. Poso la clau al cotxe i just en aquell moment em truquen del CAP de Castelló. Eren les 8 h del matí. Havia d'anar-hi co-

rrent perquè una dona estava a punt de parir i no sabien si enviar-la a Figueres o si tindria el nadó allà». Quan va arribar al CAP es va adonar que era la brasilera. «*Loves Assumpció, tenias que ser tu*». No tindria temps d'arribar amb ambulància a Figueres, estava dilatada i tenia el cap del bebè a punt de veure la llum. No tenia cap altre remei que atendre el part allà mateix, amb les mirades de tota la resta de professionals del CAP clavades al clatell. «Tot i que és una urgència i tots els metges i infermers estan preparats, si no ets especialista, espanta», és clar, no és el mateix trencar-se una cama que donar a llum! «Allò va ser el meu regal de comiat; tenir l'oportunitat d'assistir de primera mà l'últim part abans de la meva jubilació».

Un final perfecte per a una història d'amor a una professió meravellosa.

GERARD BLANCHÉ